

כהוראת מו"ר שר בית הזוהר המקובל האלוקי
ר' בניהו שמואלי שליט"א

(דף כ ע"א) חמש אאאאא, דאנן אור אור אור אור, חמש זמנין, חמש נהורין דעובדא דבראשית,
ונקודא דלהון אאאאא חמש דסקין לעשר.

ורוא דמלה והנה אנהנו מאלמים וגומר, והנה קמה אלמתי וגם נצבה (בראשית לז ז), דא א' בחל"ם,
דאיהו לעילא מפל נקודין, בקומה זקיה, וביה אסתלק (נ"א אסתפל) יוסף בחלמא, וכן יעקב, הדא
הוא דכתיב (שם כח יב) ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, דא א דאיהו ראש,
והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו, אמרו מארי מתניתין, עולים תרי, ויורדים תרי, ואנן
אאאא.

והאי את דאיהי אל"ף חל"ם דאיהי באמצעייתא, איהי כתר עלאה דאסחר על רישא דעמודא
דאמצעייתא, ובגין דא והנה תספינה אלמתיכם ותשתחוין לאלמתי (שם לז), האי פתרא אתמר
בה (תהלים קיח כב) אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה, ואיהי אבנא דאתגזרת דלא בידין, הדא
הוא דכתיב (דניאל ב לד) עד די התגזרת אכן די לא בידין וגומר, ובגין דלא אשכחן לה אתר מאן
אתגזרא, שאלין מלאכיא קדישיא איה מקום פבודו להעריצו, ולא אשכחין לה אתר, עד דאמרין
פרוך פבוד יי' ממקומו (נ"א אדהכי הא סבא לגביה ואמר רבי רבי האי בשכינתא תתאה דלית
לה תמן אלא אצילותא, ודא הוא אתגזרת אכן, בגין דאיהי גזרת מלכין, ובה גזרין דינא רפוא,
דא דין בתראה, וכתר מלכות אתקריאת ספירה דלית ספירה שלימה פר מינה לתתא).

והאי אכן איהי סגולת מלכים, איהי שיחת מלאכי השרת, שיחת חיון ושרפים ואופנים, שיחת
פל עלאין ותתאין, ידיעת שמשא וסיהרא בעתים, עת וזמן לכלא.

פל טעמי ונקודי ואתון פלילן בה, קלא דבור ומחשבה, פלילן בה, איהי כתר תורה, וכתר
כהונה, וכתר מלכות, ואיהי תגא פריש פל אתון, פגוונא דא ש, ועל האי אבנא אמר רבי
יעקב לחבריו, בשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים.

ואיהי קוצא דכל אתון, ב פגוונא דא ה, קוץ דכל את ואת, שיעור קומה דילהון ו, מעילא לתתא
ומתתא לעילא, ורוא דמלה מקצה השמים ועד קצה השמים (דברים ד ג), ורוא דא לה יי' הגדלה
והגבורה והתפארת וגומר (ד"ה א כח), לה יי' הממלכה דא מלכות, דאיהי בכלא.

ואיהו צפצופא עופין קדישין, דאתמר בהון (קהלת יב) פי עוף השמים יוליה את הקול, צפצופא דכל
צפרין דאינון נשמתי קדישין, דמצפצפין בכמה צלותין, שיחת חיון דאינון תלמידי חכמים,
ובגינה אתמר (בראשית כד סג) ויצא יצחק לשוח בשדה וכו', ולית שיחה אלא צלותא.

ובגינה אתמר תפלת שחרית חובה, תפלת ערבית רשות, דאיהו רשו דלילה בפני עצמה, ובגין
דא לית לה קביעות בלילא דדמיא לגלותא, אלא זמנין אשתפחת תמן וזמנין לא אשתפחת.

זכאה איהו מאן דפגע בה, פגון יעקב דאתמר ביה (שם כח יא) ויפגע במקום וילן שם עמה כי בא
השמש, עד דאתא בעלה ונטיר לה, ובת תמן עמה, מתמן ואילך קבעיה חובה.

כתוראת מו"ר שר בית הזוהר המקובל האלוקי
ר' בנימו שמואל שליט"א

אבל בשבת איחי רשות היחידה, דאיהי ברשותא דבעלה, ולא פגוונא דלילא דהות יחידה
ברשותא דילה, תדא הוא דכתיב (איכה א) איכה ישבה בדה.

ויעקב בגין דקריב לה לבעלה בפגיעה דילה, ודאי עביר לה חובה, וכד אתא שמשא בשחרית,
דאתמר ביה (תהלים פד יב) פי שמש ומגן יי אלהים, אתמר ביה (בראשית לב לב) ויזרח לו השמש,
מתמן ואילך קשר לה עמיה, דאיהו קשר דתפלין דיה, קשר לה עמיה דלא תזוז מיניה לעלמין,
מסטרא דשמאלא קשר לה בתפלין דיה, דאינון בדרועא שמאלא, מסטרא דימינא שוי לה
בתרא על רישיה, תפלין דרישא, והאי ביומא דאיהי קשרא עם (ד ק ע"ב) בעלה, אתמר בה
ישחרונני ואזי ומצאונני, אבל בלילא דאיהי גלותא, דאיהי לבר מבעלה, ואיהי רשות בפני
עצמה, אתמר בה אל תתודע לרשות, ובגין דא אמר דוד (תהלים קלב ד) אם אתן שנת לעיני וגומר
עד אמצא מקום לי.

עד פאן רזא דקמ"ץ, דאיהו רזא דמחשבה עלאה ותתאה (נ"א עילא ותמא), דאיהי נקודה ברשות
בעלה דאיהו ו' רקיע, ופת"ח בלא נקודה רשו בפני עצמו, ונקודה בלא פת"ח רשו בפני עצמה,
דכמה דאתון אינון דכר ונוקבא, הכי נקודין אינון דכר ונוקבא, אבל אתון אנהו לגבי נקודי
פגון גופא לגבי רוחא, וכן נקודה ב', פגון חל"ם או חיר"ק או שורק, חלם לעילא מן ו' אתעביד
ז', חיר"ק לתתא אתעביד זנב גימ"ל, שורק באמצעיתא קוצא דאת ד' קוצא באמצעיתא, וכלא
חה, אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים (ישעיהו מד ו).

שב"א מאן איהו, פאשר יהיה האופן בתוך האופן, ואינון את המאור הגדל ואת המאור הקטן,
ואינון גוף וברית, ולקבליהו תפה ולבנה, דאינון לקבל אימא עלאה ותתאה.

והנה אופן אחד בארץ אצל החיות (יחזקאל א טו), דא נקודה דתחות סגו"ל נקודה דלתתא, אצל
החיות דאינון צר"י, את שני המארת הגדולים.

וכן איהו בתוך האופנים שור"ק, אופן חד לעילא ואופן חד לתתא, ואיהו עמודא דאמצעיתא
בינייהו, והנה אופן אחד בארץ דא חירק דאיהו לתתא, כל ניצוץ איהו י', וכל רקיע ו'.

יהו"ה שב"א איהו דינא, קמ"ץ רחמי, שמאלא וימינא, דמתמן אורייתא אתייהב דאיהו עמודא
דאמצעיתא, ובזמנא דאינון שב"א קמ"ץ חל"ם, איהו רמוז פי בי חש"ק ואפליטהו, רק באבותיה
חש"ק יי'.

מסטרא דחד דאיהו יו"י דסליק יהו"ה, הוה קודשא בריך הוא הוא ושמייה לחוד בכתרא, קדם
דאתברי עלמא, עד דסליק במחשבתיה למברי אדם, דאיהו י' ברישא דא, תגא לעילא, ולתתא
נקודה, ובנקודי דאתון אשתמודעאן כל ספירן, דתשע נקודי אינון, ובהון י"ד ניצוצין, ועליהו
אתמר (שמות יד כח) ובני ישראל יוצאים בג"ד רמה, ואינון לקבל פרקין דה' אצבען דאינון י"ד,
ותרין רקיעין תמן, חד מן קמ"ץ וחד מן פת"ח, לקבל תרין קני דרועי, וכל ניצוץ איהו פרק,
ואיהו מדה, ורקיע אמה, וקנה, וכו המדה.

טעמי אינון מן בתרא, ואינון ברישא דעמונדא דאמצעייתא, נקודין מן מוחא, ואינון ברכאן על
רישא דצדיק, פמה דאת אמר (משלי יו) ברכות לראש צדיק, ואינון תלת טפין דאתמשכו מן
מוחא לגפי ברית מילה, אתוון מסטרא דאימא עלאה, וכלהו אתכלילן במלכותא, ונקודי לאתוון
בנשמתא לגופא, דגופא איהו פסום לרוכב, ואתוון אינון פתיחין לנקודי לקבלא לון, ועלייהו
אתמר (יחזקאל א יא) וכנפיהם פרודות מלמעלה, לקבלא עליהו נקודי, ונקודי בכל אתר בת קול.

טעמי אינון מאני קרבא, רפ"ה איהו לעילא מאתוון, ועליה אתמר (שם כב) ודמות על ראשי החיה
רקיע, פעין הקרח הנורא נטוי על ראשיהם מלמעלה, נטוי דא איהו רפ"ה, נטוי על ראשי חיון,
דאינון יהו"ה ארבע אתוון ודאי, דג"ש איהו מלגאו דאתוון, פגוונא דא יהו"ה, רפ"ה מלבר
פגוונא דא יהו"ה, ואינון פמתג ורסן לאותיות, ובהון והחיות רצוא ושוב, רצוא פדג"ש, ושוב
פרפ"ה.